

Misjonsnytt fra India og Kina.

N. E. Misjon Karwi.
Banda distrikt.

Kjære Misjons-Røstens lesere!

Jesus, o så søt en klang.

Hvor velsignet det var å våkne idag med denne sang i hjertet, etter bare noen få timers søvn på grunn av larmen og sangen fra hinduene, som i disse dager har avguden Jaganath ute på en kjoretur. Det er jo alltid så med hedningenes fester at deres larm ikke slutter før over midnatt eller også mot morgenen. En gang hvert år har de avguden Jaganath ute på en tur. Jeg kjenner ikke til andre steder; men det er ihvertfall så her i Karwi. En spesiell vogn er lavet. Vognen er omfrent som et lite hus med flat tak og på taket er et lite tempel av tui lavet hvori avguden sitter, samt også to eller tre av deres prester som tar imot alle ofrene til avguden. Inne i selve vognen sitter der også flere prester som ringer på bjellene ved de forskjellige anledninger. Hele Karwi er i bevegelse samt også mange folk fra landsbyene rundt om. Vognen skyves sakte frem av folk og massen følger da i prosesjon, såvel millionærer som de aller fattigste, fra de som har college-utdannelse til de mest uvidne, en masse halv nakne, ja noen endog nakne prester, en hel del unge gutter som skal bli prester og lærere. Vognen føres frem under larmende musikk, samt høie, høie æresrop til avguden fra massen.

Der hvor guden blir satt for natten fortsettes det med på å fremvise ved handlinger og sang gudenes liv. De behøver ikke å frykte at der ikke skal komme folk til festene. Det er like fullt av folk fra begynnelsen til slutt, ennskjønt festen varer i flere dager. Jeg for min del mangler ord til å få det ned på papir, hvad det er å se tusener følge en død gud, men også takknemligheten til Herren for selv å eie det evige himmelske lys, kjenne en oppstand, levende frelser, kjenne at Jesus er all min ære, når folk roper Ram, Ram og når ved dagry og solnedgang vi hører rop som gir gjenvil gjennom luften fra Muhamedannernes moskeer. Venn, vil du som leser dette ta disse fortapte masser med dig for nådetronen når du tilbringer din tid i lønnekamret. Også oss, vi som er misjonærer og våre kjære innfødte medarbeidere. Det hender nok ikke så skjelden at vi har følelsen at vi møter mange som kong Sancherib, som spotter og mener at hvad er vår Jesus i forhold til alle deres guder. Hvordan kan han som var født av en jomfru og døde på et kors være bedre frelser enn deres Ram, Vishnu og Kristna og de mange,

Brev fra H. Vergedal og Bernh. Nilsen.

mange andre som de, har. Vi svarer dem: Dere kjenner ham ikke derfor sier dere så. Om dere vil lære ham å kjenne vil deres syn på ham bli helt forandret.

Våre indiske brødre hadde herlig seier i sine vidnesbyrd om Jesus midt i den store masse, den største festdagen. Delte også ut en mengde riktig gode traktater. Nu har vi den herlige regntiden. Hvor det velsignede sildig regn på noen ganske få dager forandrer disse døde og livløse marker til fruktbare sletter. Så også når tiden kommer for de himmelske sildig regn over Banda-distriktets døde hjerter skal terskeplassene bli fulle av korn og persekarene flytte over av most og olje og de år vrimeren, slikkeren, skaveren og gnaveren har fortært vil bli godtgjort.

Fredshilsen, eders med arbeidet for hedningernes frelse

H. Vergedal.

Til Misjons-Røsten!

Brev fra Nord-Kina.

Nu har vi sommer med solskin og varme. Alt ånder liv fra vinterens dvale.

Men enten det er vår eller sommer, høst eller vinter, så vidner disse tider om Herrens trofasthet. Han selv satte dem å virke, og de virker så sikkert intill Han forandrer det. Men som sagt varan er kommet og da tenker en gjerne på hvordan en kan få det litt kjøliger.

Der har lydt noen ord fra høisangen: «En kilde i havene, en bønn med levende vann og strømme fra Libanon». Dette er virkelig rike velsignelser for en modig og størst sjel.

Det hender jo ofte at sommervarmen vil tørke op det åndelige liv, men hvor godt å høre en kilde, en brønn, med levende vann, også disse forfriskende strømme fra Libanon. Der ses at der alltid ligger sne på Libanon, og når

solen sender sine varme stråler ned på sneen, løses det op til rinnende bekker, som glider ned ad fjellsidene med forfriskende og vederkvælgelse til den trette vandreren. Det kommer altså ovenfra, høit der oppe, og så strømmer det ned, dypt ned til den tretteste og laveste. Ja, sådan kommer det fra Kristus, som sitter ved Faderens side der oppe i himmelen, høit over alle høie fjelltopper. Han er kilden i havene og det levende vann i brønnen og strømmen fra Libanon.

Vi hadde så smått tenkt på å bli hjemme denne sommer, men når varmen setter inn for alvor kommer en på andre tanker, og så fremt en kan komme sig bort for en kortere tid, så gjør man best i det.

Vi har jo kun en dagsreise, for å nå frem til fjellet hvor vi var siste sommer, så vi bestemte oss for å gå dit også denne sommer. Her er jo just ikke noe sne og

kolde strømme som på Libanon.

Men der står også i høisangen: «Duften av disse klæder er som duften av Libanon». Dette måtte sikkert være duften av sedertreet og syprus og ellers andre gode duftende busker. Således har vi også her en vidunderlig duftning av sedertreer som står som en skog rundt omkring, men ellers er det hele bare avguders mørke og avguders tørke, så det er velsignet at strømmene når til vår sjel fra høiere hold, fra Kristus som er det evige liv.

Siste søndag vi var hjemme hadde vi en riktig travel dag. Det første på programmet var dags-handling. Atte stykker var villig å følge Jesus i denne lydhets-handling mot ordet! En del mennesker var mott frem for å se på hvordan dette skulde foregå, og selvfølgelig gikk alt i den beste orden. Vi sørget for å få dem godt under vannet. De blev begravet med Jesus ved dåpen til døden, så vil Gud hjelpe dem å vandre i ett nytt levnet.

Det andre på programmet var viselse, en av de troende kinesere skulde gifte sig, og så vilde han at jeg skulde utføre denne handling. Jeg har jo aldri utført noe sådant for og ikke hadde jeg noen tekstbok, som kunde forklare mig hvad slags spørsmål jeg skulde sette frem for dem, men så tenkte jeg at denne handling var egentlig eldre enn alle tekstbøker og paragraffer med spørsmål og svar, og så har jeg jo Bibelen, som er bøkernes bok og Guds eget ord. Så leste vi i Bibelen at mannen var kvinnens hode, der er jo så mange som protesterer på det; men bruden protesterte ikke. Så er det også i verden. Det er mange som nekter Kristus som hodet, men bruden erkjenner ham som hodet. Så leste vi videre at mannen skulde elske sin hustru og hustruen elske sin mann, og så bad vi Herren velsigne dem og bevare dem i sitt herlige navn.

Så var det det tredje. Brodsbrytelse. En riktig herlig stund hvor Guds ånd var mektig tilstede og forherliget Jesus i vår midte. Alle som hadde gått lydhetsveien og latt sig dope i vann, fikk alle en særskilt påfylling, så de var strålende glade. Må Gud fortsette å virke på hjertene.

Vær med å be fremdeles for fremgang i Tai Yuan Hsien. Det gleder oss som er her ute å vite at der er venner som er med i bønn for fremgang for Guds rike.

Vi sender vår beste hilsen til alle kjære sosken i Jesus Kristus. Eders i nåden meddelaktige

Anne og Bernhard Nilsen,

Tai Yuan Hsien,
Shansi N. Kina.

Fra gyvelbusken til Guds berg.

Av Svend Lidman.

Vi gjengir følgende u'drag av en artikkel i det svenske blad »Ev. Håröld»:

Det kommer timer, netter, dager og uker, ja måneder og år i ditt liv som kristen, da du i all din ringhet og ubetydelighet får oppleve noe av hvad Elias led og gjennomlevde etter seiersdagen på Karmel med seir og himmelsk kraftgjennembrudd, din egen vedblivende svakhets krise og nederlag etter den evige åndskraftens korte besøk i din jordiske kropps- og smakte det himmelske brød, som bakes på sorgens og smerstens glødende stener — det mest nærende og velsignelsesbringende brød et menneskevesen kan få. En bedre drikk gis ikke noen av menneskenes barn. Vår svakhetskrise etter kraften på Karmels topp er en gåte og en hemmelighet for fornuften, men jeg har en mistanke om, at denne hemmelighetsfulle veien er den eneste som leder et menneskevesen til den himmelske kraftledningen — den veien Gud har bestemt for alle sine budberere og kraftformidlere — fra Elias og Paulus til den dag idag — den indre blottelsens og ytre svakhets vei.

«Ti denne skatt har vi i lerkar, for at den overvindelige kraft skal finnes å være Guds og ikke noe som kommer fra oss. Men

sådan som bakes på glødende stener — og et krus med vann. Og han åt og drakk og la sig atter ned. Men Herrens engel rørte atter ved ham for annen gang og sa: «Stå op og æt, ti ellers blir veien for lang for dig. Da stod han op og åt og drakk og gikk så styrket av denne kraften, i firti dager og firti netter like til Guds berg Horeb».

Min venn, har du ikke hatt besøk av Herrens engel enda, der du sover i din sorg under gyvelbusken? Har du sett op og fått se og smakte det himmelske brød, som bakes på sorgens og smerstens glødende stener — det mest nærende og velsignelsesbringende brød et menneskevesen kan få. En bedre drikk gis ikke noen av menneskenes barn. Vår svakhetskrise etter kraften på Karmels topp er en gåte og en hemmelighet for fornuften, men jeg har en mistanke om, at denne hemmelighetsfulle veien er den eneste som leder et menneskevesen til den himmelske kraftledningen — den veien Gud har bestemt for alle sine budberere og kraftformidlere — fra Elias og Paulus til den dag idag — den indre blottelsens og ytre svakhets vei.

«Ti denne skatt har vi i lerkar, for at den overvindelige kraft skal finnes å være Guds og ikke noe som kommer fra oss. Men

Herren har sagt til mig: Min nåde er dig nok, ti kraften fullkommes i svakhets. Derfor vil jeg heller med glede beromme mig av min svakhet, fordi at Kristi kraft må komme og hvile over mig. Ja derfor finner jeg behag i svakhets, i mishandling, i nød, i forfølgelse, i angst for Kristi skyld, ti når jeg er svak, da er jeg sterk».)

Så trost dig med det, bror og søster, at den som ikke på Karmel har fått formidlet den himmelske kraft, kommer heller aldri ned i kraftløsheten under gyvelbusken i ørkenen. Når du hører alle åndelige ukyndige og alle som er uerfarne om Guds krafts virkelige veier så selvforneiet forklare for dig, at «Gud gir kraft», og du selv vet og fornemmer i din ånd at Gud gir dig svakhet, bli ikke mistroilig. Bi trygt under gyvelbusken på besøk av engelen med brodet og vannkrukken fra himmelen. Når han kommer, stå da i Jesu navn op og gå videre på den lange veien gjennom den hete ørkenen til Horebs herlige berg.

Om man psykologisk — i et eneste og lettfattelig ord skulde forsøke å fange og uttrykke en smule av hvad opplevelsen under gyvelmusken innebar og betydde

*) Alle bibelstieringene er etter den svenske bibeloversættelse.

(Forts. 4. side)

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgås i Sarpsborg av en redaksjonskomitee. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Adressen til vårt hjemsted er: Harald Bysveen, Iiseng st. pr. Hamar.

Br. Bysveen ligger fremdeles på Lovisenberg sykehus, Oslo. Om noen har anledning å besøke ham vilde det være godt. Som man vil forstå av brevet vilde litt økonomisk støtte være til stor hjelp nettopp nu.

På farten.

Tjømø: Lørdag 28. juli stod kursen til de naturskjønne steder utenfor Tønsberg på havets øyer. På Mågerø, Tjømø stod br. Ruben, Dammen, på bryggen og hilste velkommen og fulgte mig til lods Petter Johansens vakre og gjestfrie hjem hvor det var møte samme kveld. Br. Jul. Sørensen var også med og deltok i møte og det var en god stund. Br. og str. Johansens hjem står åpent for Guds folk og vi var ikke mindre enn tre predikanter der blev herberget der. Gud skal sikkert lønne deres store opofrelse for Herrens sak. Det er ikke unyttig å tjene Herren på denne måte. Joh. 3 brev, 3—6.

Søndag hadde vi møte på Vennekens behedus «Betania». Br. Oskar Halvorsen fra Oslo, Sørensen, Dammen, og flere talte. Det var et godt møte.

Tirsdag var det atter møte. Onsdag var vi på en annen av øyene her, Veierland, og hadde møte hos br. og str. Solberg.

Torsdag var det atter møte på «Betania» og da det var siste møte som br. Ruben, Drammen, deltok i denne gang efter å ha stått her i tre måneder — og med et lite opphold-otte måneder i alt — var det likesom hans farvelmøte og forsamlingen hadde kjøpt en stor vakker bibel med innskrift og den blev overrakt ham av br. Petter Johansen med takk for god forståelse og for den velsignelse forsamlingen hadde hatt av hans besøk. Han hadde virket til gagn for Guds sak og mange folk har hele tiden samles til møtene. Han blev ønsket velkommen igjen og selv takket han beveget for alt.

Søndag 5. august var det bestemt stevne på Veierland hvor også forsamlingene fra Nøtterøy og Tønsberg skulde delta. Da stevnet skulde holdes ute i det frie og det intet lokale var å få leid, blev det tatt bestemmelse om at i tilfelle regn måtte stevnet avlyses. Brodrene Oskar Halvorsen og T. Skauge var også avvertet som talere. Søndag stri-regnet det hele dagen omtrent, og stevnet måtte innstilles. Det var dog noen som skulde døpes og da de ikke vilde utsette dette døpte br. Halvorsen dem og ganske sikkert vil Herren velsigne disse lydige sjeler. «Lydighet er bedre enn offer.» Det var 5 stykker som blev døpt.

Mandag var endel av oss på gården Buer på Nøtterø. Her hadde vi en riktig velsignet stund. Br. Halvorsen og T. Skauge m. fl. var med. Tirsdag var det møte på Betania hvor Skauge og undertegnede vidnet om Herren. Onsdag atter på Veierland og torsdag det siste møte denne gang for mitt vedkommende. Herren velsigne vennene på Tjømø i fortsetningen. Om Herren vil og vi lever står turen til stevnet i Svelvik.

G. Iversen.

Nytt fra misjonen i Kang Chuang-distriktet.

Brev fra str. og br. Rasmussen.

Kang Chauang, Ch'arhar N. China 17—6—1934.

Kjære venner.

Det er med takk til Herren at vi nu får sende Eder en hilsen, til idel godhet og miskunnhet har efterterjet oss i tiden som er herennet siden vi sist lot høre herfra. Takk at I så trofast har bedt for oss.

Situasjonen

har forbedret sig en hel del siden provinsens egne soldater har overtatt å holde orden. Der har foregått en jakt efter de lovløse som i lengre tid har plaget folket på mange måter. Til tider farøvede de endog livet av de ellers så fredelige bønder. Da disse overfallne som oftest søker til misjonen for å få hjelp, gir dette oss en bedre anledning til å kjenne forholdene som de er.

Med underlige følelser fikk vi en dag se at der under hornmusikk og fult bevebnede soldater blev ført en rover like forbi vår misjonsdør, for derefter på en plass bare 200 meter herfra å skulde avlives. Et klagemål var fastsatt på ham, så at alle kunde lese hvilket menneske han var og hvorfor han skulde skytes. Tanken gikk, da man så denne, til den dag da Jesus blev behandlet på samme måte. Der var dog forskjel på klagemålet, ti på det som Jesus fikk stod der «Jesus (Frelseren) jodernes (Guds utvalgte) konger (hersker)». Det var sannheten åpenbart om Jesu gjerning. Velsignet være Hans navn.

På to dage blev således to unge menns liv utslukket i skam. Skutt for mange vidners påsyn og de som hadde sett derpå fortalte at hverdne blev avskåret og ført til vedkommendes hjem for der å settes til skue noen dage til varsel for andre. Landsbyfogdene fikk til straff for ikke forut å ha meldt roverne at de skulde holde vakt over legemeerne i to fulle døgn. Satan er en ond herre å tjene. Må vi få nåde å rekke så mange som mulig med frelsens budskap. Flere av de lovløse er fengslet og venter straff. Folket sukker lettelsens sukk og kan med ro gå til hvile.

Nettopp i disse dage fikk vi bud om at en gammel misjonær (som en gang besøkte oss her) efter å ha lagt ned nesten 50 års utrettelig arbeid og vunnnet mange takknemlige venner, ved midnattstid fikk våkne ved at noen av de lovløse stod med pistolen vendt mot sin hustru og forlangte penge. Han sprang til for å forsvare sig, men fikk to skudd og døde på stedet. Hvilken natt for hustruen og de fire små piker som var med. Kjære venner, I forstår at vi er takknemlige til Herren at vi inntil idag har fått hindret fortsatt gjerningen som vi blev kallt til.

Guds gjerning.

På samme gang får vi se Guds iver og storhet i å nå menneskene med frelse. Således er kvinnen som blev så grusomt mishandlet nu på benene igjen til stor fryd for familien som alle har bestemt sig å følge Herren. Også landsbyfolket har fått å se at Gud gjør

undergjæringer. A skrive om de enkelte vilde ta et lite hefte for ikke å si bok. Intet så skjont enn dette å få se, når alt håp fra menneskeside er ute, da å se Guds direkte inngripen. Det overbeviser sjelene og skaper tro.

En dag da Agnes og jeg nettopp hadde talt om at vi måtte se å ta et budskap ut til alle landsbyene (Vårt lille blad Hsin Wang Ai — Tro, Iiø og Kjærlighet) er startet med denne tanke) og vi kjente at det var Guds vilje, gikk vi en stor overraskelse: Innbydelse til å tale for en forsamling på ca. 100 landsbyfogder. Halleluja!

Møtene på de forskjellige plasser har vært rikt velsignet. Vi har også fått sett frukt av gjerningen. Spøkende vokser i nåden og ønsker å ta fatt og hjelpe til. Således har brodrene Kao i landsbyen Yu Lin åpnet et lokale. Andre søkende går med samme tanke og vi tror at Herren skal gi nåde.

For 14 dage siden avsluttedes en rekke ekstramøter på forskjellige plasser. Masser av folk fikk høre og best av alt at Guds And stadfestet det talte. Så stort å få kjenne Guds Ånd virke stillhet, lyttende ører, ja så at tilhørerne nesten glemmer sig selv og efterpå forsyner sig med Guds ord for å ville vite mere. Det er mat for ens ånd. Møtene avsluttedes med dáp. Flere satt med tårer i øinene ved å se de troendes lydighet og vi har siden hørt at flere blev overbeviste og vil være lydige neste gang der blir dáp. Takk og lov! Aftenmøtet var i fremmarsjens tegn. Presten kunde ikke forrette tjenesten ti Guds herlighet fylte sjelene så at de stod op den ene efter den annen og priste Herren. I forstår nok hvad dette menes for oss — å se disse som for kun kjente til de stumme avguder, nu priser den levende Gud. Vi som fra begynnelsen fikk kjenne at jordbunnen var full av stubb og sten og satan fristet med at det ikke nyttet og vilde ha oss til å gi op — Nu, å få se at arbeidet i Herren lønner sig. Pris Herren med oss. Er det å undres over at vi sammen med kineserne jubler. Tåresåden bragte fryderop. Kjære venner, la oss prise Herren. Der er ennu større klenodier og skatte foran. Kom oss stadig ihu i bønn.

I forgårs kom vi hjem fra en ukens møter i nabobyen. Våre tre pleiesønner (deres mor er gått forut til Herren) kom en dag og vilde få lov til å selge evangelier. De fikk 15 hver og av disse hadde de solgt 26. Siden gikk vi med dem ut og hadde et gatemøte og siden med hornmusikk og tromme gikk vi gjennom gatene og guttene sprang fra butikk til butikk og fikk solgt ialt omkring 80 evangelier. Guttene er 12, 10 og 8 år. De spiller med på motene og iblant vidner de om Jesus. Be for dem.

Med oss selv står det godt til. Herren holder oss oppe og selv om man iblant får en protest fra legemets side, trøstet vil melde sig, så får vi også kjenne at I som står i gapet for oss i bønn

blir besvaret. Plutselig forsvyner man med en ekstra strøm fra himlen og vi vet at det er de trofaste som er på sin post. «Herrens selv lønne dig trofaste sjeler.» Gud være takk for sin usigelige gave!

Alt er vel.

De hjerteligste hilser
Eders i Harren
Agnes og Torkild.

Kjære venner!

Da mine foreldre skriver vil jeg bruke denne anledning å takke Eder for forbønn og alt.

Jesus er en underbar frelser. Han hjelper alltid både for vårt ytre og indre. Takk skal han ha. Jeg er så glad ved å være i Herrens tjeneste, da vet jeg at han ikke vil bortstøte mig den dag han kommer for å hente sine i skyen.

Høstens tid er inne, men der er få til å hoste. Jeg priser Jesus at han vil bruke mig og det tror jeg han vil.

Her var et lite møte en aften. Vi var noen barn samlet. Det skulde være vidnesbyrdmøte. Vi sang først og hadde bønn og dernest stod jeg op og sa: Den som vil kan stå op og si noe. Da stod en liten pike op og fortalte hvorledes det hadde gått til at hun blev frelst. Hun sa: «Da jeg kom fra Peking og skulde bo her kom jeg sommetider på møte og hørte at Jesus kunde frelse. Jeg forstod det ikke så godt, hvorledes det skulde gå til. En dag så jeg Rasmussens pike, hun bad mig komme inn og lekte litt med henne, så gikk jeg inn. Mens jeg var hos henne fortalte hun mig hvor godt det var å være frelst og dáp.»

Efter et års tid forstod jeg at det var nødvendig å bli frelst og døpt og nu — så hun, forstår jeg det ennu bedre. Hun vidnet om hvor deilig det var å bli døpt og sa at det nu var tie år siden hun blev frelst og at hun aldri vilde tappe Jesus av syne.

Ja var det ikke godt å høre av en liten kineserpike? Denne lille pike kommer alltid og leker med mig og er et lite lys på møtene.

Nu blir visst mitt brev for langt så jeg vil slutte med mange hilser til store og små

Eders hengivne
Lili-Ann
Rasmussen.

Vennestevne og konferanse

avholdes på Logen, Moss fra 25. til 28. august, hvortil predikanter, eldstebrødre og venner innbydes hjertelig.

Følgende emner vil bli behandlet på stevnet:

1. Hvorledes man bør ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet.
2. En forstander og eldstes stilling ifølge Guds ord.
3. Paulus, hedningenes lærer i tro og sannhet.
4. Andens enhet.
5. Kan en velte den Herre Jesus når som helst.
6. Misjonssaken.

Venner der ønsker å herberges bes tilskrive: Karl Eriksen, Herfordsgt. 13 eller Ludv. Jansen, Vulfbergsgt. 13, Moss. Kafé på lokalet.

For forsamlingen
Joh. Martinsen. J. Lind.

Noen ord til eftertanke.

I «Misjons-Røsten» er det ofte avvertet stevner på forskjellige steder og antagelig er det forstanderne for menighetene som avvertet dem. Det er ofte jeg blir bedrevet over å lese dem når det står: da og da er det stevne. Hvorav kan dere vite hvad der skal skje i morgen? Apostelen Jacob sier: «Om Herren vil, så blir vi i live og vi skal gjøre dette eller hint.» Hos Jeremias 10, 23 står det: «Jeg vet, Herre, at et menneskes vei ikke står til ham, at det ikke står til mannen som vandrer, å styre sin gang.» Vi bør ikke skikke oss lik med verden, men efter Guds ord. Gjøre som kong David: «Alltid sette Herren for oss.» Herom er meget å skrive, men det får være denne gang. Men en ting til. Da Jesus sendte sine disipler ut bad han dem å hilse hvert hus med fred! Dette er visst blitt gammeldags. Goddag er godt og pent, men Guds fred er tusen gange bedre.

Broderlig hilsen
A. Gamst.

Bysveens sykdom.

En broder har sendt oss følgende brev han har mottatt fra str. Bysveen med anmodning om inntagelse i bladet:

Han er igår og idag den samme, ja evig uforandret. — Nettopp dette har vi nu den siste tid fått erfare, da min mann har vært så syk. Han var en tid så dårlig, så vi trodde at Herren hadde tenkt å hente ham hjem, for slik så det ut for våre øine. Natt til 16. juli fikk han et voldsomt anfall og doktoren konstaterter en alvorlig lungebetendelse. Det gikk en tid, men det blev ingen krise. Blev så innlagt på Lovisenberg sykehus, hvor de sa det var blitt verk i venstre lunge. Så blev han tappet 2 ganger og nu sist operert. Ligger med rør fra ryggen. Lægene gav mig en tid lite håp, men kan til Guds ære si at han nu er litt bedre. Det blir sikkert langvarig, hvis ikke Gud på en særskilt måte skulde gripe inn. Var hos ham idag og da var det kommet for ham å skrive til dere og be at vennene måtte huske ham i bønn til Gud. Han hadde også et ønske til, om de kunde skrive noen ord i «Misjons-Røsten» om noen kanskje kunne hjelpe litt i det økonomiske. Venner i Oslo har nok hjulpet, men sykehusopholdet blir dyrt. — Ja, dette har i sannhet vært en ildprøve for oss begjære, men vi må dog si at Herren er god, — han har sikkert en hensikt med det hele.

Ven
i Breivikbotn
og mandag 1
Palestina
opbygge
Det mest
hastighet s
fram med,
parentes sa
diske by i
som ligger
sten samm
by, blev an
2200 innby
skiftet 193
tallet spru
nu bor der
ikke at
fremviser e
De stors
som Tel-A
et tilstre
produserer
ren videre
den den m
på den jeds
akerbruks
— Det
arbeide so
beide som
av jødene
liv som i
kelig Sar
Ackodale
dre Gall
Særskilt
ske kolle
storverk
for var
sted for
bart ak
store k
jødene
mindre
En s
er imie
kraft.
den lid
ferdelli
man i
mange
ønske
begynn
stengt
tet, o
å ber
Ind
Siden
op, h
sette
sjon
oply
enn
regn
stor
stin
kra
byg
ska
nen
pot
de
te
ri
ve
fo
li
å
d
b
t
u
å

Vennestevne

i Breivikbotn, Finnmark søndag og mandag 19—20. august.

For vennene

Nils Stien.

Palestinas gjenopbyggelse.

Det mest talende bevis på den hastighet som utviklingen går frem med, er byen Tel-Aviv, i parentes sagt den eneste rent jødiske by i hele verden. Tel-Aviv, som ligger nord for Jaffa og næsten sammenbygget med denne by, blev anlagt i 1809. Ni år senere hadde den en befolkning av 2200 innbyggere, men ved årsskiftet 1933 hadde befolkningstallet sprunget op til 60,000, og nu bor der 90,000 jøder. Jeg tror ikke at noen by i verden kan fremvise en så hurtig utvikling.

De største problem for en by som Tel-Aviv er naturligvis å få et tilstrekkelig kjøpedyktig og produserende omland, sier pastoren videre, og kommer derpå inn på den mest interessante del av den jødiske bosettelse — de store akkerbrukskoloniene.

Det er et beundringsverdig arbeide som her er utført, et arbeide som har krevd store offer av jødene, ja mange har gitt sitt liv som innsats. Det er hovedsakelig Saron- og Jisraels-slettene, Aekodalen og slettelandet i sentrale Galilea, som er koloniseret. Særskiilt i Aekodalen har de jødiske kolonister utført et virkelig storverk, og denne landsdel, som før var et sumpland og et hjemsted for malaria, er nu et fruktbart akerland. Det finnes 118 større kolonier, og det areal som jødene har dyrket, og på til ikke mindre enn 1,250,000 hektar.

En stor vanskelighet derute nu er imidlertid mangel på arbeidskraft. Mens hele den øvrige verden lider under trykket av en forferdelig arbeidsløshet, så kan man i Palestina ikke få tak i så mange grovarbeidere som man ønsker. Da appelsinøstet skulde begynne å bli, blev alle skoler stengt, ja til og med universitetet, og alle gikk man av huse for å berge den verdifulle høst.

Industrien går raskt fremover. Siden 1914 er en industri bygget op, hvis 3500 foretagender sysselsetter 18,000 arbeidere. Produksjonsverdien går ifølge de siste opplysninger op til ikke mindre enn 4 mill. pund, Fmk. 908000000 pr. år. Dessuten har man store kraftverk. Hele Nord-Palestina er forsynt med elektrisk kraft og man planer med å utbygge nettet så at det tilslutt skal omfatte hele landet. En annen betydningsfull industri er pottaskefabrikasjonen ved Det døde hav. Det har vist sig at dette hav rummer betydningsfulle rikdommer, og allerede nu opgår verdien av produksjonen av de forskjellige mineralsalte til 1 million pund (Fmk. 227,000,000) om året. Det finnes nu en fabrikk dernede som sysselsetter 400 arbeidere, men også her har man sett til hensikt å utvide. Det mest ufruktbare har plutselig vist sig å være kolossalt verdifullt.

Fra misjonssynspunkt er landet hårdt. Ennu er man så helt

gripet av begeistringen for å gjenopbygge landet at alt annet blir trengt til side. Men på ledende jødisk hold tror man at denne begeistring, som man tar for et utslag av jødernes medfødte religiøse anlegg, så litt etter litt kommer til å gå over til et mere direkte religiøst åndelig liv. Kristus er også her et problem, som man forundrer sig gang på gang over den åpne tale som man kan møte i Palestinas jødiske kretser om Kristus og hvor vel bevandret man er i evangeliene. Besøker man plasser, som Jesus har virket på, så meddeler den jødiske fører hvad Jesus gjorde her og der, og dette til tross for at auditoriet utgjordes helt og holdent av jøder med undtagelse av mig. Visst er det et merkelig tegn. Jeg må i denne sammenheng si, at jeg tror på profetiens ord at jødene skal finne Kristus, når de en gang er samlet i Palestina, skriver pastor B. Pernow i «Svenska Morganbladet».

MISJONS-RØSTEN

Misjonserbelop.

Efternevnte kvitanser inkommet til misjonær Berger N. Johnson, Argentina, 2net kvartal 1934. Fra L. & L. Wergeland, Minde st. Bergen kr.25, P. Larsen, Arusgt. 1, Drammen 15, Marie Lange-Roe Romedal pr. Stange st. 10, Elvini & Aslaug Øia, Bamle 15, C. P. Wintersborg, Kr.sand S. 50, Olav Glonersrud 4, Kristine Brøto 5, Martha & Nils Brøto 10, sammen 134 kroner, hvorfor takkes på det hjerteligste. Lønnen for hvad vi gjør for Herren, skal ikke utebli, og da br. Johnsons f. t. også bygger nytt forsamlingshus, trenges dertil midler, som jeg skal få lagt på vernernes hjerte. Beste broderhilsen

H. H. Sønstebø, kasserer, Oterholt, Telemark.

Vi vil også benytte anledningen å minne venner om at br. Johnson trenger hjelp nu for å få fullført bygningen av motelokalet. Herren frelser sjele der nu og doper i den Hellig And. De behøver lokale for å kunne ta imot dem som vil høre. R ed.

Fra jordens ytterste ender

— av misjonær G. Nyseter —

kan nu bestilles. Prisen er kr. 2.75 heftet og kr. 4.00 innbundet. Den er på 196 sider og ca. 20 bilder. Billedene er trykt på kunsttrykkpapper og er meget gode.

Boken kan bestilles hos forfatteren G. Nyseter, Stolpestua, Byåsen, Trondheim og i «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Beløpet må medfølge bestillingen eller den sendes mot postopkrav. Porto kr. 0.25.

for at du skulde bli Guds rettferdighet i Ham, og tror dette av hele ditt hjerte, da skjer det store, hver gang like uforklarlige, men også like virkelige under, du fødes på ny; det evige liv strømmer inn i dig.

Og nu merker du med salig undren, at det du før kjempet den håpløse kamp for er blitt en virkelighet. Nu elsker du Gud av hele ditt hjerte og din neste som dig selv. Og det uten noen som helst anstrengelse fra din side. Det er født inn i dig, blitt din annen natur.

Men nu kommer et såre alvorlig spørsmål til dig, som engang fikk denne kjærlighet født inn i ditt hjerte: Elsker du i dag Herren din Gud av hele ditt hjerte og med hele din sjel og med hele din styrke og med hele ditt sind og din neste som dig selv? Spørsmålet er ikke overflødig, ti vi lever i den tid, hvorom Jesus har sagt, at kjærligheten skal bli kald hos de fleste. Og det er å frykte at Jesus til mange iblandt oss må si: «Jeg har dette imot dig, at du har forlatt din første kjærlighet». Og med Herrens nære komme som bakgrunn blir dette spørsmål ennå mere alvorlig; ti hvorledes kan vi være rede til å møte Ham, når vi ikke elsker Ham av hele vårt hjerte og beviser det ved å elske Ham som oss selv?

Er den fryktelige sannhet den, at kjærligheten er blitt kald i ditt hjerte, var det da fordi du glemte at det er en livsbetingelse for kjærligheten å utfolse sig i praktisk barmhjertighet mot de sjele, som blir lagt på din vei? Uten dette dor kjærligheten og tilbake blir kun noen følelser og stemninger, der som blomster dekker graven og tjener til å tilsiore den sorgelige virkelighet.

Lær derfor av den barmhjertige samaritan ikke å elske med ord eller tunge, men i gjerning og sannhet. Du behøver ikke å søke efter anledninger eller dekke over din ubarmhjertighet ved å spørre: Hvem er min neste? Der ligger tusener av mennesker på din vei, døde i overtredelser og synder. Der ligger andre halvdede. På tilbakegangens vei fra Jerusalem, den hellige stad, til Jeriko, den forbandede by, et bilde på selvet, blev de overfallt av røvere og ligger nu mishandlet på veien.

Legg derfor noie merke til den barmhjertige samaritans fotspor og gå så hen å gjør likeså. Allerførst, vøkt dig for prestens og Levitens fotspor. De er representanter for loven. Så snart du igjen kommer under loven, blir hjertet hårdt og kaldt, ubarmhjertig og krevende, og du kan ikke hjelpe staklerne på din vei. Du går dem forbi.

Fly fra lovens kolde isørken inn i Guds kjærlighets varme sol-

skinn. Der levet samaritanen. Han horte til det foraktede folk. Han hadde kun Guds nåde å beroppe sig på. Han hadde fått meget forlært, derfor elsket han meget. Bad dig daglig i Guds nådes solskinn. Da kan du oppleve det samme som mannen, som møtte en tigger på sin vei og i stedet for efter sin sedvane å be om en almisse utbrøt tiggeren, slått av det strålende uttrykk i mannens ansikt: «Du mann med solen i ditt ansikt, hjelp mig!»

Legg så merke til, at samaritanen hadde olje og vin med sig. Var det derfor du måtte i stakkarene ligge uhjulpne, fordi du manglet olje og vin? Du eide ikke Helligåndens salvelse og den glede i Herren, som er vår styrke. Du manglet det overflødig liv og hadde derfor intet å undervære. O, kjøp da olje, mens den ennå er å få. Snart vil det være for sent.

Samaritanen loftet ham op på sitt eget dyr. Han var villig til å ofre sin egen makelighet og bekvemmelighet for å hjelpe den annen. O, la oss dag for dag oppleve det sinn i oss, som er villig til å fornekte oss selv og ofre og gi avkall og rekke til den hungrende, hvad vår egen sjel har lyst til. Dette har store forrettelser over sig.

«Plei ham!» og hvad mere du legger ut, vil jeg betale dig, når jeg kommer igjen». Samaritanen måtte reise videre, men slapp der for ikke stakkaren, han hadde tatt sig av. Dette var trofasthet. La oss legge vinn på denne sjeldne dyd og vedbli å holde ut med de sjele, Gud har lagt på vår vei, selv om det skulde være i årevis. La oss komme Ham ihu, som har holdt ut med oss de mange år og ennå ikke er blitt trett.

Bare ett ennu: Gå! Gå! Gå! bort og gjør du likeså! La oss ikke bli ved talenater, forsetter og beslutninger, men gå! Tiden er kort, noden er stor, meget er forsomt!

— Den som ikke har smakt det bitre, forstår ikke å sette pris på det søte.

— Det finnes ingen skuffelser for dem, som er helt hengitt i Guds vilje.

Sangboken

„Evangelie Toner“

er utkommet i nytt oplag med 223 sanger i shirtingbind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan bestilles i Drammen: H. Hermansen, Aasveien 14 og på motene i Knofsgt. 6.

Oslo: Fredshilsens forlag. «Evangeliehuset», Osterhaugst. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Røsten».

Et livsspørsmål.

(Luk. 10, 23—37)

«Mester! hvad skal jeg gjøre, for at jeg kan arve et evigt liv?» Således led den lovkyndiges spørsmål til Jesus. Det var et viktig spørsmål, ja, det var intet mindre enn et livsspørsmål. Du går og tumler med så mange spørsmål, som du anser for viktige, men hvad betyr de overfor dette, hvad du skal gjøre for å arve et evig liv? Hvad nytter det, om du fikk alle andre spørsmål besvart, men ikke dette? Ansikt til ansikt med døden og evigheten forstummer alle de andre spørsmål, og kun dette ene blir tilbake. Hvad om døden overrasket dig med dette spørsmål ubesvart? Den pleier ikke alltid å melde sin ankomst. Vær derfor klok, still dig ved den lovkyndiges side og spør Jesus: Mester! hvad skal jeg gjøre, for at jeg kan arve et evig liv?

Jesus svarer på spørsmålet med to andre spørsmål: «Hvad står der skrevet i loven?» og «Hvorledes leser du?» Den lovkyndige visste hvad der var skrevet: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og med hele din sjel og med hele ditt sinn og din neste som dig selv». For så vidt var alt i orden. Når han allikevel var fjernt fra det evige liv, lå grunnen dertil i det annet spørsmål: «Hvordan leser du?» Han hadde aldri lest det på rette måte, nemlig for å gjøre derefter. Derfor sier Jesus til ham: «Du svarte rett», men tilføier så «Gjør dette, så skal du leve».

Også du vet, at hele loven, som jo er et uttrykk for Guds vilje, er sammenfattet i dette: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og med hele din sjel og med hele ditt sinn og din neste som dig selv». Men din viden har ikke bragt dig nærmere til det evige liv. Men nu sier Jesus til dig som til den lovkyndige: «Gjør dette, så skal de leve». Den dag, du ikke bare vet dette, men virkelig elsker Gud av hele ditt

hjerte og din neste som dig selv, da har du evig liv. Og intet mindre kan du noies med. Der finnes ingen andre mennesker i himlen, enn mennesker, som elsker Gud av hele deres hjerte og deres neste som sig selv. Ikke en eneste. Og du vil aldri betrede gullgatene i det nye Jerusalem, hvis du ikke får din plass blandt disse mennesker. Derfor til verket! Gjør dette, så skal du leve!

Men når du for alvor begyner på å ville elske Gud av hele ditt hjerte og din neste som dig selv, vil du gjøre en opdagelse, som vil fylle din sjel med forferdelse, om du da er av sannhet. Du vil opdage, at du formår det ikke. Du vil opdage, at du elsker dig selv av hele ditt hjerte og med hele ditt sinn. Og jo mere du prøver på å elske Gud og din neste, des sterkere vil du føle den egenkjærlighetens gift, som har gjennemtregnet hele ditt vesen. Og en dag vil du stå med bekjennelsen: dette er håpløst, jeg vinner aldri det evige liv, jeg er fortapt.

Og da er du nærmere ved det evige liv enn noensinne. Ti da har du bruk for Ham, der alene kan skjenke dig dette liv. Loven er blitt din tuktemester til Kristus. Hvad skal jeg gjøre for å arve det evige liv? Svaret ligger i selve spørsmålet. Ti hvad skal man gjøre for å arve? Man skal fødes. Man blir arving gjennom fødsel. Og dette er også den eneste vei til å arve det evige liv. Dette bekrefter Jesus med en ed: «Sannelig, sannelig, sier jeg dig, uten noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike». Og Jesus har ikke bare sagt, at dette er nødvendig, men også hvorledes det skjer: «Liksom Moses oplydes hoiet slangen i ørkenen, således bør menneskesønnen opheies, for at hver den som tror skal ha evig liv i ham. «Når du gjennemtregnet av egenkjærlighetens slangegift, av synker ned ved korset og i din nød vender ditt blikk mot Ham, nød venter ditt blikk mot Ham, der blev gjort til synd for dig,

Fra gyvelbusken til Guds berg.

(Forts. fra 1. side).

for Elias, skulde vi dermed også forstå, hvad den innebærer og betyr for hans hundre og tusen og ti tusen talls brodre gjennom sekler og årtusener. Elias var jo en mann i sin natur aldeles lik dig og mig. Skjønt det ikke regnet på jorden i tre og et halvt år, fordi han hadde bedt derom.

Om vi skulde søke å finne et ord på menneskesprog, så var det i orkenen under gyvelbusken, at Elias gjorde den store grunnopplevelsen av menneskenes tilværelse som en tilværelse blandt ville dyr i klippeshuler og ørkensand. Der under gyvelbusken fikk han den store odemærks og ørkens åpenbarelsen av tilværelsen, som gjør at ethvert tenkende og klokt menneske forstår, at fra menneskelig og naturlig klokhetens punkt, var det best for ham, at han hurtigst mulig fikk de fra denne tilværelse av ørkensand, tørke, ensomhet og angst. «Det er nok, ta nu mitt liv Herre!»

Og han som på Karmels topp kjente Guds kraft som neppe noe jordisk menneskevesen, han kommer atter tilbake til den store grunnopplevelsen av livet som en meningsløshetens ørken og en sorgens ødemærke, hvilken engang fikk jobb til å oplate sin munn og forbande sin fødselsdag. «Må den dag utsettes på hvilken jeg blev født og den natt som sa: Et guttebarn er avlet. Må den dag være i mørket, må Gud i det høie ikke spørre efter den og intet dagslys lyse derover. Mørket og dødsdøggene krever den igjen, skyer leirer sig over den, alt som kan forørke en dag forskrekke den. — Hvorfor fikk jeg ikke do i mors skjød, forgå når jeg kom ut fra mors liv? Hvorfor fantes knær som tok imot mig, og hvorfor bryster jeg fikk die? Hadde så ikke skjedd, lå jeg nu i ro, jeg fikk da sove, jeg not da min hvile, ved siden av konger og rådherrer i landet, menn, som bygde sig paladslignende graver, ja ved siden av fyrster, som var rike på gull og hadde sine hus opfyllt av sølv; eller var jeg ikke til, lik et nedgravet foster, lik et barn som aldri fikk se lyset. Der har jo de ugudelige ophørt å rase, der får uttrekkede komme til hvile, der har alle fanger ro, de hører der ingen pådrivers rost. Små og store er der lik hverandre, treller er der blitt fri fra sin herre. Hvorfor skal den ulykkelige se lyset? Ja, hvorfor gis liv til dem som plaget så bittert, til dem som venter efter døden, uten at den kommer, og ser efter den mer enn efter noen skatt, til dem som skulde gledes — ja inntil jubel — og fryde sig, bare de fant sin grav. Sukk er jo blitt mitt daglige brød og som vann strømmer mine klagerop. Ti det som gjorde mig forskrekket, rammer mig nu, og hvad jeg fryktet for, det kommer over mig. Jeg får ingen rast, ingen ro, ingen hvile; angst kommer over mig.

Dette er vel i bunn og grunn alvorlig, opriktig og illusjonsløs menneskelig visdoms og klokskaps dypeste opplevelse, av hvad vår tilværelse som menneske inneholder, men frelsen i Jesus Kristus inneholder nettop en frelse fra denne menneskelige og natur-

lige klokhetens synspunkt på tilværelsen til et oververdlig, overmenneskelig helhetssyn, som alene Gud kan gi!

«Og min bønn er at vår Herre, Jesu Kristi, Guds herlighets far, må gi eder en visdoms og åpenbarelsens ånd til kunnskap om sig og at han må opplyse eders hjerter sine, så at I kan forstå hvordan det håp er, hvortil I er kalte, hvor rik på herlighet hans arv er blandt de hellige og hvor overvettos stor hans makt er på oss som tror — alt efter virksomheten av den verdige kraft, hvormed han har virket i Kristus, idet han oppvakte ham fra de døde og satte ham på sin høire side i den himmelske verden, over alle ånderdødens fyrster og storheter, makter og herrer, ja overalt som kan nevnes, ikke alene i denne tidsalder, uten også i den tilkommende.

Som Herrens engel kom til Elias under gyvelbusken med mat og drikke, således er Jesus kommet til menneskeslekten, der den i verdensnatten, trykket av vanmakt, vrider sig under tilværelsens ødemærks-angst og ørkengru, som sann mat og drikke, for at vi styrket derav til vårt invortes menneske skulde orke å fullføre den himmelske hensikten med den jordiske tilværelse: Menneskesjelens og menneskeslekten livslange ørkenvandring fra angstens gyvelbusk til forvissningsmøte på Horeb.

Men, akk min venn, hvor ofte får ikke vår sjel under denne vandring gjøre den korte, den så korte nedstigningen fra kråften på Karmel til hjelpsheten under gyvelbusken.

«Men lovet være vår Herre Jesu Kristi, Gud og far, som efter sin store barmhjertighet har gjennom Jesu Kristi opstandelse fra de døde født oss pånytt til et levende håp, til en uforgjengelig, ubesmittet og uvisnelig arv som er forvaret i himmelen for eder, I som med Guds makt blir gjennem tro bevarede til en frelse, som er beredt til å åpenbares i den siste tid. Derfor må I fryde eder, om i og nu en liten tid, der så må skje, lider bedrøvelse under allehånde prøvelser, for at, om eders tro holder prøve — hvilket er meget mer verd enn gull som forgår, men som dog blir prøvet gjennom ild, må finnes eder til pris herlighet og ære ved Jesu Kristi åpenbarelse».

La oss så i Jesu velsignede navn, styrket til vårt innvortes menneske gjennom det brød som er kommet ned fra himmelen, gå videre fra mørket under gyvelbusket mot lyset på forklarelsens berg.

(Mer).

Noen tanker for predikanter.

Ingen prediken er forfeilet hvis den taler til folks samvittighet. Det er stort å forkynde evangeliet, men ennå større å leve det. Det er ikke ofte at en lang bønn gjør meget godt. Den predikant som tar sikte på sig selv er sikker på å treffe andre.

Vil du ha andre til å tale kort og fyndig, så tal ikke meget selv. Hvis god prediken kunde frelst

verden, hadde Gud sikkert sendt noen engler for å predike. Mange predikanter blir adelsagt fordi predikanten ikke stanser tiden.

Den mann der gjør sikre trin med sine fottar, bevare andres trin fra å gli ut.

En triumferende død.

I sin bok «Den norske kirke i det nittende århundre» forteller H. G. Heggveit følgende trekk fra livet i de gamle hauglandske kretser:

I Kvikne nevnes enkelte vakte; den mest kjente av disse var utvilsomt Mette Fossen, hvis minne har bevart sig forunderlig friskt og levende inntil denne dag både på grunn av hennes ekseplariske liv og triumferende død. Hun var datter av Simon Nilsen på Kvikne og blev tidlig vakt enten ved Hauge eller ved en av «lærerne fra Smålenene.»

I sitt hjem møtte hun ingen forstøelse, men var tvertimot gjestand for hån og spott; faren sa, når hun talte med ham om det ene fornødne: «Hold kjefst, skarvunge! Jeg har lært dig å lese og så jeg!» På grunn herav søkte hun så ofte som mulig å komme sammen med de vakte i Tolgen og Vingelen. Under et av disse besøk var hun nær omkommen på turen over fjellet. På sine omgivelser virket hun både ved sin lytende vandel og en frimodig og visdomsfull bekjennelse av sin tro.

Efter noen år blev hun gift med eieren av gården Fossen, der ligger på den annen side av Orkla, som danner et vannfall nedenfor eller ved nevnte eiendom; herav hun den fått sitt navn. Her blev hun ofte gjestet av haugianere både fra nær og fjern, da hennes hjem var midtpunkt for det kristelige liv i bygden.

Antagelig i 1812 om våren eller forsommeren samlades noen venner på Fossen, og de opbygget hverandre som sedvanlig ved guddelig samtale, bønn og sang. Da de reiste igjen, rodde Mette dem over Orkla i en ferge. Elven var dengang meget stor. På tilbakeveien rodde hun alene; strømmen var strid og tok fergen nedover mot fossen, så den ikke lot sig styre.

Da hun tross alle anstrengelser så at alt håp om å komme over var ute, begynte hun, rolig og frimodig som sedvanlig, med klar og gripende stemme å syngte siste vers av den kjente salme: Når tid og stund. Det lyder så:

Når du vil kalle, Herre søt,
Min sjel med fryd i Abrahams skjød
la dine engler bære!
O Jesus Krist,
som døden vlist
på korset for mig tålte,
i dødens krig
statt du med mig
at jeg kan seir beholde.

Og før verset var sunget tilende forsvant hun i fossen, mens hennes venner, dypt grepet, men tillike oppløfede ved hennes tro, stod og så derpå uten å kunne hjelpe henne.

All sokning og leten efter liket var forgjeves. Man fikk folk ned igjennom hele Orkladalføret til om sommeren, når elven minket å ha øinene med sig overalt, men uten resultat. Hun fantes aldri.

Ord på dødsleiet.

Da den romerske keiser Augustus følte døden nærme sig, ropte han til sine omgivelser: «Klapp nu i hendene, skuespillet er til ende!»

En av hans efterfølgere, keiser Severus, klaget på sitt dødsleie: «Jeg var alt, og det har intet nyttet mig.»

Henrik den Attende av England lot sig ennå på det siste rekke et glass vin, og idet han drakk det ut, sa han til de omkringstående: «Nu venner, nu er alt vekk: rike, krone, sjell!»

Den engelske dronning Elisabeth ropte døende: «Alle mine skatte for blott å leve et minutt!» Forfatteren Thomas Hobbes, der anså det å være kristen som et tegn på frykt, sa i sin dødsstund, mens han rystet av angst: «Jeg er i ferd med å gjøre et sprang ut i mørket.»

Den berømte kardinal og minister, franskmannen Mazarin, der ved sin haveyske og gjerrighet hadde samlet sig en formue på 200 millioner francs, skrek i sitt livs siste øieblikk: «O, min arme

sjel! Hvad skal der bli av dig, hvor går du hen?»

Hvor ganske anderledes lyder ikke troende menneskers siste utbrudd.

Den store kirkefar Augustin bad i sin dødsstund: «La mig dø, min Gud, at jeg kan leve!» Biskop Chrysostomus uttalte ennå engang mot slutningen av sitt på trengsler så rike liv sitt valgspråk: «Gud være lovet for alt!»

Johannes Huss så fra det flammende bål mot himmelen og sa: «I dine hender, Herre Jesus, overgir jeg min av dig forliste sjel.» Da Luthers siste time var kommen, beskjeftegt hans tanker sig stadig med Joh. 3, 16 og med ordene av den 68. Salme: «Vi har en Gud, som er en Gud til frelse, og hos den Herre, Herre er utgang fra døden.»

Calvin utropte døende: «Jeg lenges efter duens vinger for å fly til Herren.»

I sannhet, det er et stort øieblikk, når sådanne, som tror på Frelseren, går over i evigheten. For sådanne har døden mistet sin brodd. De går kun over fra tro til beskuelse.

Der er dem som strør ut og får ennå mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordsp. 11, 24.

Kina.
F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og IDA LORENTSEN:
Janette Bruu, Welhavenagt. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG
O. Ekornnes, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD:
K. Aarso, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborgagt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Sorliigt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN:
Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.

ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstebo, Otterholdt, Bø, Telemark.

Afrika.
INGRID LØKKEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soll, Rørlingen.

MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johnsen, Lovenskioldsvet, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:
Constans Nestdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdal, Sydnesmug 6, Bergen.

Den Norske Kongemisjon.
A.L.B. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

JENS GLITTENBERG:
R. Løkingholm, Møsterhamn, India.

ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestremveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Bergve 36, Narvik.

HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandvæ.

RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelekken, Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM:
Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Telemark.

Finnmark.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

OSKAR GAMST, Brevikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betels», Storsteinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Brevikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Forsangerfjord.

Hjemmeværende misjonærer.
TOMINE EVENSTAD:
Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekornnes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

CHRISTOPA BRUNDTLAND:
Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg

NUMMER 16.

Fra

Kjære venner! Fred!

Men håpet om all glede og fred I kan være rik på!

Hellig Andrs kristenhet og Paulus ønsket rikdom på hellig Andrs kraft!

Og som ogsaa å bli i besiddelse av Ondskapskapens på å undergrive rikdom, ja om intetjort der Gud! Ved den der åpenbare og loser oss dom på håp, motløshet, de vil knuge oss ge ting som der vil vende håpets Gud, peklider.

Emmaus nok særlig da det synlen for der skuffelse og efter deres forstå sig sin bekym som hadd hadde håp skulde fo —? H så dette misregne håp tilb forlose i

7/tenk raskelse h a m! l op! Og lem hv kreftet stander verket blitt on utlagt overbe hjertes blitt e dem, Hvo som r på hv lik d satt set v Helli os r ne p fren Kris MA og kan fre og